Всю ніч зо мною сум болючий мій,

Супутник-друг блукань моїх безцільних.

Нам весело у парі мовчазній,

Де б не були ми — двоє нероздільних.

Та давить нас нудьга похмурих стін,

А книги сі — живої думки препарати —

Вже виглядом самим наводять сплін

І геть женуть з набридлої кімнати.

З портретів дивляться докором нам услід

Славетних діячів померхлі очі.

Нас душить сміх... Ще мить — і пішохід

Вітає нас весняним чаром ночі,

Куди?.. Та все одно—аби звідсіль!

Ось нам шепоче дощ свого таємну казку,

Мов знахор той наврочений тамує біль

Або зашіптує уразку.

Блакитним сяєвом шипить ліхтар

Бренять на вітах перли сліз весняних.

Проваллям чорним нудиться бульвар

І в пітьмі гасить спів мелодій ресторанних.

Схилившись до колін, заснув візник...

Забувши присягу і обов'язок,

Одну із фей нічних обняв городовик

І шепче їй про чар весняних казок.

Ображений у найсвятіших почуттях,

На них наскакує ретельний

Дозорець-педагог... Кричить: "Розпуста! Жах!"

І з подругою в кабінет готельний

Спішить спасти порушену мораль

Під регіт вулиці, і глузування.,

І тихо знов..

Всесвітня етуаль—

Весна-красна — корять всіх співами кохання

(Програми їх не знають заборон!):

І старця, й буржуа, і проститутку,

І, повную чеснот, достойні ту з матрон...

Куди ж подітись нам, мій любий смутку?

Розтанути в юрбі.?.. В душі пустій,

Де з почуттів засушених зробивсь гербарій,

Чи ж викличем ми відгук весняний

Заснулих там чудово-ніжних арій?..

Світає вже-.. Спізнілий десь автомобіль

Кричить назустріч —дневі ревом п'яним,

З кав'ярень віє пахом пряним...

Встає рожевий день,

Ходімо й ми звідсіль;

Заснемо дома від турбот

Та, пригадавши свій громадський обов'язок,

Поринемо в утворення чеснот,

В які й останній ідіот

Не вірить у чаду весняних казок.